

In memoriam

Na een zeer kort ziekbed overleed op 1 januari jongstleden, kort na zijn eenenzestigste verjaardag, Andries Sarlemijn.

De Technische Universiteit was zijn leven. Daar had hij zich met hart en ziel aan verbonden. Hij kon ook niet op andere wijze functioneren dan met volle overgave. Het werk op de universiteit gaf hem echter naast vreugde, ook bitterheid. Dit had zowel met Andries als met zijn collega's te maken.

Andries was een gecompliceerd mens. Hij kon aimabel zijn, vriendelijk, liefdevol, maar voor zijn omgeving eveneens onberekenbaar en onverwacht venijnig. Andries was een gevoelig type met gevoel voor humor en een uitbundige lach. Tegelijkertijd kon hij ook achterdochtig en moeilijk toegankelijk zijn. Andries was intelligent, maar kon tevens chaotisch en onhandig opereren. Hij was iemand met een relativerend vermogen en een gezonde zelfspot, maar was ook ambitieus.

Zijn ambities brachten hem in het recente verleden soms in een moeilijke positie. Zijn decanaat werd -zoals te verwachten was- geen groot succes. Op cruciale momenten faalde de relatie tussen Andries en de faculteit en lieten wij hem in de steek.

Toch heeft Andries vlak voor zijn sterven gezegd, dat uiteindelijk de vreugde in zijn werk overheerste. Wie hem kende begrijpt dit. Ik heb zelden iemand gezien, die met zoveel gedrevenheid in zijn werk stond. Bovendien had hij een uitstekende relatie met zijn sectie, met Kees, Lambert, Marc, Rianne, maar bovenal met Peter, zijn jarenlange vakbroeder. Met hen had hij plezier en voerde hij intense discussies op het scherpst van de snede.

De filosofie aan de Technische Universiteit ging hem aan het hart. Voor hem waren de centrale vragen: Wat doet een filosoof aan een technische universiteit? Wat heeft een filosoof de techniek te bieden? Wat moeten technische studenten leren van de filosofie?

Andries ontplooiëde gedurende zijn gehele loopbaan een ware werkdrijf: congressen, tal van colleges, tal van artikelen, boeken met als hoogtepunt het 'Festschrift' voor Casimir. Hij had de durf om nieuwe wegen te bewandelen in de filosofie van de techniek. Hij concentreerde zich op empirische studies ontleend aan de ingenieurspraktijk. Hij pakte ook als eerste aan de Technische Universiteit het thema 'techniek en ethiek' op, dat in de nabije toekomst een centrale plaats in het onderwijs moet krijgen.

Andries bleef gedreven in zijn vakgebied tot op het laatste moment. Toen hij van zijn ziekte hoorde, wilde hij nog één ding: de boeken afmaken, die hij in zijn hoofd had. Het heeft niet zo mogen zijn, maar het tekent deze markante wetenschapper.

We wensen zijn vrouw Lisette en zijn familie veel sterkte toe.

*Namens de faculteit TM,
Harry Lintsen*